

**BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
Broj: 65 0 P 301554 16 Gž
Sarajevo, 23.10.2019. godine**

Kantonalni sud u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od predsjednika vijeća sudije Sanele Kovač-Grabonjić, sudija Behije Šiljak i Zorane Bošković, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice E. K. iz S., ul. br., koju zastupa punomoćnik advokat Meliha Filipović, protiv tuženog H. S. d.o.o. u stečaju kojeg zastupa Stečajni upravnik, radi naknade štete, v.s.p. 10.000,00 KM, i umješača na strani tuženog „T. o.“ d.d. Sarajevo, ul. br. ..., rješavajući po žalbi tužitelja i tuženog izjavljenim protiv presude općinskog suda u Sarajevu broj: 65 0 P 301554 15 P 3 od 18.02.2016. godine, na sjednici vijeća koja je održana dana 23.10.2019. godine, donio je

P R E S U D U

Žalba tužiteljice se odbija kao neosnovana, a žalba tuženog se usvaja i prvostepena presuda preinačava, tako da se tužiteljica odbija sa tužbenim zahtjevom kojim je predloženo da se tuženi obaveže da tužiteljici na ime nematerijalne štete isplatu iznos od 14.960,00 KM i to po osnovu duševnih bolova zbog umanjenja životne sposobnosti iznos od 12.000,00 KM po osnovu pretrpljenih fizičkih bolova iznos od 1.520,00 KM, po osnovu pretrpljenog straha iznos od 240,00 KM i po osnovu duševnih bolova usljed naruženosti iznos od 1.200,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od 24.10.2012. godine, kao dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate, kao i da joj nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.004,00 KM, te nadoknadi troškove parničnog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom odlučeno je;

Obavezuju se tuženi da tužiteljici na ime naknade nematerijalne štete isplati iznos od ukupno 14.960,00 KM i to po osnovu duševnih bolova zbog umanjenja životne sposobnosti iznos od 12.000,00 KM po osnovu pretrpljenih fizičkih bolova iznos od 1.520,00 KM, po osnovu pretrpljenog straha iznos od 240,00 KM i po osnovu duševnih bolova usljed naruženosti iznos od 1.200,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od 24.10.2012. godine, kao dana podnošenja tužbe, pa

do konačne isplate, kao i da joj nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.004,00 KM, a sve u roku od 30 dana.

Sa preostalim dijelom tužbenog zahtjeva preko dosuđenih iznosa na ime naknade nematerijalne štete, kao i sa zahtjevom za naknadu materijalne štete, tužiteljica se odbija.

Protiv navedene presude žalbu je blagovremeno uložila tužiteljica zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i povrede odredaba parničnog postupka, sa prijedlogom da ovaj sud žalbu uvaži, prvostepenu presudu preinači i u cijelosti udovolji tužbenom zahtjevu. Ističe da je prvostepeni sud veoma nisko odmjerio sve vidove nematerijalne štete, a pogotovo kada se u vidu ima umanjene životne aktivnosti od 30%, i da je tužiteljica rođena 1951. godine. Tužiteljica je zadobila tri teške tjelesne povrede, i da nije bilo zakonskog osnova da se ista odbije sa zahtjevom za naknadu materijalne štete. Prigovara utvrđenom procentu podijeljene odgovornosti jer je sva krivnja na strani tuženog.

I tuženi je po svom punomoćniku blagovremeno uložio žalbu zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da ovaj sud žalbu usvoji, prvostepenu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

U žalbi navodi da je prvostepeni sud proveo sve dokaze, međutim da je iste pogrešno interpretirao. Prvostepeni sud navodi da je tužiteljica povrijeđena u saobraćajnoj nesreći, a tužbeni zahtjev je usmjeren na naknadu štete usljed pada sa stepenica u firmi. Nadalje ističe da prvostepena presuda nije obrazložena koji je to propust na strani tuženog, i da je vještak izjavio da je tuženi ispunio sve svoje obaveze u pogledu mjera zaštite na radu. U čemu se sastoji štetno postupanje tuženog. Po navodima žalbe tužiteljica se nije prilikom silaska niz stepenice čuvala za rukohvat, a što je utvrđeno u postupku. Navodi da je pogrešno tumačen i primijenjen član 200. i 277. ZOO-a.

Odgovori na žalbe nisu dati.

Nakon što je ispitao pobijanu presudu u granicama predviđenim članom 221. ZPP-a, te u okviru navoda žalbe, ovaj sud je donio odluku kao u izreci iz slijedećih razloga:

Žalba tužiteljice je neosnovana.

Žalba tuženog je osnovana.

Prvostepeni sud nakon provedenog postupka utvrđuje da je sporan osnov i visina postavljenog tužbenog zahtjeva tužiteljice, te pasivna legitimacija tuženog, koji smatra da je u ovoj pravnoj stvari legitimisano

osiguravajuće društvo kod kojeg su bili osigurani zaposlenici tuženog, umješac, te da je tužiteljica isplatom od strane istog iz ugovorene osigurane sume u cijelosti obeštećena povodom spornog događaja. Navodi da je odredbama člana 200. Zakona o obligacionim odnosima propisano da za pretrpljene fizičke bolove, za pretrpljene duševne bolove zbog umanjjenja životne aktivnosti, naruženost, povrede ugleda, časti, slobode ili prava ličnosti, smrti bliskog srodnika kao i za strah, sud će ako nađe da okolnosti slučaja, naročito jačina bolova i straha i njihovo trajanje to opravdava dosuditi pravičnu novčanu naknadu, nezavisno od naknade materijalne štete kao i u njenom odsustvu. Odredbama člana 192. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima propisana je podijeljena odgovornost shodno kojem oštećenik koji je doprinio da šteta nastane ili da bude veća nego što bi inače bila, ima pravo samo na srazmjerno smanjenu naknadu, dok odredba člana 205. Zakona o obligacionim odnosima propisuju da se odredbe o podijeljenoj odgovornosti i sniženju naknade koje važe za materijalnu štetu shodno primjenjuju i na nematerijalnu štetu. Po nalaženju prvostepenog suda postavljeni tužbeni zahtjev tužiteljice je osnovan u smislu odredaba člana 200. Zakona o obligacionim odnosima, a prigovor nedostatka pasivne legitimacije nije osnovan, jer je tuženi kao poslodavac tužiteljice u vrijeme kada se dogodilo sporni događaj povređivanja tužiteljice odgovoran za naknadu iste po osnovu naprijed navedenog člana Zakona, odnosno odgovornosti ga ne oslobađa novčana isplata iz osnova ugovorene osigurane sume od strane osiguravajućeg društva. Prvostepeni sud utvrđuje da se dana 30.11.2010 godine dogodilo povređivanje tužiteljice kao zaposlenice tuženog na poslu, padom niz stepenice, da je tužiteljica zadobila tri teške tjelesne povrede u vidu preloma, obje grane desne stidne kosti, lijeve mase lateralis krstačne kosti i višekomadnog preloma lijeve nadlaktičke kosti, da je tužiteljica dijabetičar, te da je njena osnovna bolest bila pogoršana usljed traume nastale povređivanjem, kao i da joj je trebao duži vremenski period za liječenje i oporavak tokom kojeg je bila potrebna i tuđa pomoć. Takođe utvrđuje da je tužiteljica krećući se niz stepenice propustila obaveznu upotrebu rukohvata u skladu sa pravilima zaštite na radu, i da su postojali obostrani propusti u primjeni prava, obaveza i organizacije tužiteljice i tuženog sa aspekta primjene Zakona o zaštiti na radu koji se kod tužiteljice ogledaju u tome da prilikom silaska niz stepenište koje je ograđenom zaštitnom ogradom nije koristila rukohvat što joj je bila obaveza sud nalazi da je doprinos tužiteljice njenom povređivanju 20%. Odlučujući o visini tužbenog zahtjeva, cijeneći nalaz vještaka medicinske struke prvostepeni sud utvrđuje da je kod tužiteljice usljed povređivanja prisutno umanjjenje životne aktivnosti za 30 %, pa tužiteljici pripada pravična novčana naknada u ukupnom iznosu od 15.000,00 KM. Tužiteljica je trpila fizičke bolove 7-10 dana jakog intenziteta, 15-20 dana srednjeg intenziteta, 30-40 dana slabog intenziteta pa po ocjeni prvostepenog suda pravična novčana naknada u iznosu od 1.900,00 KM, a naknada za pretrpljeni strah u iznosu od

300,00 KM. Od posljedica povređivanja kod tužiteljice je nastupila naruženost lakog stepena vidljiva trećim licima pa prvostepeni sud nalazi da joj pripada iznos od 1.500,00 KM, koje iznose je prvostepeni sud umanjio 20%, na ime doprinosa tužiteljice njenom povređivanju. Prvostepeni sud je odbio tužbeni zahtjev za naknadu nematerijalne štete preko dosuđenih iznosa, i naknadu materijalne štete. Odluku o kamatama prvostepeni sud je donio primjenom člana 277. Zakona o obligacionim odnosima, a odluka o troškovima na osnovu čl. 386. stav 2. u vezi sa članom 387. Zakona o parničnom postupku.

Navodima žalbe tuženog je dovedena u pitanje zakonitost i pravilnost prvostepene odluke.

Predmet tužbenog zahtjeva je naknada nematerijalne i materijalne štete. Iz stanja spisa proističe da je tužiteljica, radnica tuženog, dana 30.11.2010. godine, padom niz stepenice prilikom obavljanja redovnih poslova zadobila višestruke povrede. Iz nalaza vještaka B. E. proističe da se tužiteljica nije pridržavala za rukohvate, obzirom da je stepenište ograđeno propisnom zaštitnom ogradom i prilikom kretanja uposlenika je obavezna upotreba rukohvata, te da je predmetno stepenište izvedeno u skladu sa svim tehničkim evropskim i našim standardima za ovu vrstu i namjenu, i da ga koristi osoblje hotela. Ovaj sud nalazi da stepenice po redovnom toku stvari ne mogu se smatrati opasnom stvari, ali da je to moguće u određenim slučajevima, obzirom na konstrukciju, njihova svojstva, način i mjesto njihove upotrebe. Tužiteljica u toku postupka nije izvodila dokaze na okolnosti da su sporne stepenice u vrijeme nastanka štetnog događaja eventualno bile mokre, klizave. Odredbom člana 173. Zakona o obligacionim odnosima je određeno da šteta nastala u vezi sa opasnom stvari, odnosno opasnom djelatnošću se smatra da potiče od te stvari, odnosno djelatnosti, izuzev ako se dokaže da one nisu bile uzrok štete. Za štetu na radu po odredbama člana 154. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima poslodavac odgovara zaposleniku ako je šteta posljedica propusta u zaštiti na radu ili nekoj drugoj protupravnoj radnji poslodavca, a za štetu po stavu 2. istog člana, poslodavac odgovara u slučaju kada je šteta nastala u vezi sa opasnom stvari, odnosno opasnom djelatnošću. Članom 7. ZPP-a je određeno da su stranke dužne iznijeti sve činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve i izvoditi dokaze kojima se utvrđuju te činjenice. Članom 123. ZPP-a je određeno da je svaka stranka dužna dokazati činjenice na kojima zasniva svoj zahtjev, a sud će slobodnom ocjenom dokaza utvrditi činjenice na osnovu kojih će donijeti odluku. Iz provedenih dokaza prvostepeni sud pogrešno utvrđuje da je tužbeni zahtjev osnovan. Prvostepeni sud je u osporenoj odluci propustio navesti propuste tuženog, već navodi da je iz mišljenja vještaka zaštite na radu nesporno da su u skladu sa odredbama Zakona o radu postojali nedostaci u primjeni prava, obaveza

i organizacije tužitelja i tuženog sa aspekta primjene mjera zaštite na radu i to s obzirom na vrstu povreda tj., težih tjelesnih povreda postojala je obaveza prijave odmah nesretnog slučaja Kantonalnoj inspekciji rada što je propušteno od strane odgovornog lica poslodavca. Prvostepeni sud nije mogao utvrditi odlučne činjenice iz tužbenog zahtjeva, pa je propustio primijeniti odredbu člana 126. ZPP-a to jest primjenom pravila o teretu dokazivanja, odbiti tužbeni zahtjev. Žalbom tuženog se prigovara dijelu odluke gdje je navedeno u obrazloženju da je tužiteljica povrijeđena u saobraćajnom udesu, a ovaj sud nalazi da se radi o očiglednoj grešci, obzirom da je u prethodnom pasusu obrazloženja presude opisan način vrijeme i mjesto povređivanja tužiteljice.

Imajući u vidu gore navedeno, ovaj sud ja žalbu tužitelja odbio, a žalbu tuženog uvažio, odlučivši u skladu sa ovlaštenjem sadržanim u odredbi člana 229. stav 4. ZPP-a, pa je prvostepenu presudu preinačio kako je navedeno u izreci presude.

**PREDSJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A**

Sanela Kovač-Grabonjić